

Дівчина й дерево

Зоряна Живка

(Студентська казка)

– Привіт! Як ся маєш?

– Усе гаразд, дякую.

– Чому ти вчора не прийшла? Мала багато пар?

– Так, у мене була купа лекцій, а потім ще в бібліотеці сиділа... Страшенно втомилася. Але зараз маю аж дві вільні години.

Дівчина сіла на лавку під Кленом.

– Я трохи почитаю біля тебе, добре?

Вони познайомилися вже давно, коли Оля була ще на першому курсі. Вона часто гуляла Маріїнським парком, іноді зі своїм хлопцем, іноді з подругою, але найчастіше сама, щоби відпочити і розвіятися. Якщо було нехолодно, дівчина сідала на лавку під крислатим Кленом і читала. Їй дуже подобався той Клен: "Він такий високий, сильний, широкоплечий, мов Атлант, що тримає небо".

Тоді був звичайний теплий і сонячний день бабиного літа, Оля сіла під своїм улюбленим деревом і дістала з заплічника книжку.

– Привіт!

Дівчина озирнулася – навкруги ні душі.

– Певно почулося.

– Не почулося. Це я, Клен.

Оля підвела очі.

– Я тебе часто тут бачу. Ти мені подобаєшся. Будьмо друзями! – вів далі Клен.

"Мабуть, хтось вирішив трохи пожартувати, що ж ..."

– Що ж, будьмо друзями.

І раптом вона зрозуміла, що то не жарт, а тільки маленьке буденне чудо.

Так почалася їхня дружба.

– Ти любиш осінь? – спитав одного разу Клен.

– Навіть не знаю. Осінь досить суперечлива пані. Вона така вродлива, але й така вередлива. Я певно знаю, що люблю весну...

– Я теж.

– ...Проте осінь? – промовила Оля. – Вона сумна, в своїй величі. Все навколо яскраве, барвисте. Яке багатство, яка розкіш! Золото й багрянець! А потім дощ, сірий, похмурий, буркотливий...

– Ти, напевно, поетка! – усміхнувся Клен. – Я так люблю тебе слухати.

– А осінь?

- Я відкрию тобі одну таємницю: в мене сьогодні день народження, - сказав якось Клен

- Справді? А скільки тобі років?

- Сто п'ятнадцять.

- Це багато чи мало?

- Я майже твій ровесник, хіба що трохи старший.

Дівчина розсміялася.

- О, навряд чи я стільки проживу!.. Мені так соромно, що я не маю подарунку. Навіть не знаю, що тобі подарувати...

Клен трохи помовчав.

- Подаруй мені своє слово.

- Слово? Тобто?

- Дай слово, що ти ніколи не збайдужієш, не закриєш своє серце для краси та не розучишся мріяти.

- Я боюся порушити обіцянку. Навіть не зумисне, ненароком. Не завжди виходить дотримати слова.

- Ти не зможеш зрадити подарованої мені обітниці. Хіба, якщо дуже захочеш. Бо кожна травинка й дощинка, кожен промінь, кожен листочок промовлятимуть до твоєї душі та не дозволять їй закам'яніти.

- Присягаю щомиті бачить і любити красу живого світу! - урочисто промовила Оля.

- Що ти робиш? - спитав Клен, зазираючи в Олин записник.

- А ти не будеш сміятися?

- Ні в якому разі!

- Розумієш, у мене є маленька сестричка. Вона дуже за мною сумує, бо я в Києві, далеко, а вона вдома. Ось щоб її потішити, я щотижня пишу їй віршик або казочку.

- Я теж дуже люблю вірші, - Клен усміхнувся. - Років зо тридцять тому під моїм віттям часто відпочивав один поет. У нього були такі ніжні вірші, особливо про осінь. Я від тоді теж віршую. Тільки не словами, а нашою деревською мовою.

- А люди думають, що то просто вітер в гіллі шумить. Вгадала?

Клен мовчки кивнув.

- У тебе гарні вірші. А я тільки вчуся. Послухай:

Осінь.

- Золотинко,

Де твоя хустинка?

- Певно загубила,

Як у ліс ходила.

- Як для початківця не погано.

І вони обоє розсміялися.

- Тобі ще довго навчатися? - спитав Клен.

То знову був погожий день бабиного літа.

Кружляли золотаві метелики листочків і терпко пахли хризантеми на клумбі.

- Це останній рік.

- О, то ми вже не будемо потім бачитися, - зітхнув Клен.

- Ну, не тре' так тяжко! Я приїжджатиму до тебе в гості.

- А в тебе є заповітна мрія, тільки чесно?

- Це буде тільки між нами?

Клен кивнув.

- Я мрію хоч на день отримати крила й побачити світ із висоти пташиного лету.

- Гарна мрія, - прошелестів тихенько Клен.

Кілька днів дощило. Сіра холодна мжичка. А потім здійнявся вітер і розігнав сердиті кошлаті хмари. Випогодилося. Сонце розщедрилось і не по-осінньому сипнуло промінням.

- Привіт! - гукнула Оля.

- О, добре, що ти прийшла! Я скоро засну. Ти ж знаєш: "Листопад зимі ворота відчиняє".

Оля кивнула, трохи сумно прощатися, хай і не надовго.

- У тебе вже скінчилися заняття?

- Так, я сьогодні вільна.

- Тоді я маю для тебе подарунок. Ти віриш у чудеса.

- Звичайно, інакше як би це я з тобою говорила?

- То ти зрозумієш. Раз на рік ми, дерева, стаємо чарівниками. Коли вітер обриває наш останній листок, ми можемо виконати заповітну мрію дорогої нам істоти.

Оля зніяковіла. Потім обійняла стовбур свого друга й поцілувала шорстку кору.

Вітер зашелестів у голій кроні та відірвав останній Кленів листок.

- Гарних тобі снів узимку.

Оля ще раз поцілувала Клена. І раптом стала легкою і невидимою. І полетіла.

Всі товаришки з гуртожицької кімнати ще спали. На студентській кухні було тихо. Суботній ранок. Оля зробила канапку й поставила на плиту чайник. "Навіть, якщо це був тільки сон, все одно дякую, Клене".